ECLI:LV:AT:2026:0115.15220096423.4.L

Lieta Nr. 15220096423, SKK-93/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada. 15. janvārī

Senāts šādā sastāvā: senatores Irīna Jansone, Aija Branta, Inese Laura Zemīte,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja zvērināta advokāta Arta Gabruševa kasācijas sūdzību un tās papildinājumiem (turpmāk – kasācijas sūdzība) par Kurzemes apgabaltiesas 2025. gada 12. jūnija spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Saskaņā ar šī panta trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzētā /Persona A/ aizstāvis kasācijas sūdzībā norādījis, ka apelācijas instances tiesa nav pietiekami izvērtējusi pierādījumus, tādēļ apsūdzētā darbībās nepamatoti konstatējusi Krimināllikuma 262. panta 1.[1]daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu. Tiesa nav ņēmusi vērā: 1) 2008. gada 2. jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr. 394 „Alkohola, narkotisko, psihotropo un toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtība” (turpmāk – Ministru kabineta noteikumi Nr. 394) 11. un 18. punktā, kā arī 2018. gada 27. novembra Ministru kabineta noteikumu Nr. 719 „Kārtība, kādā transportlīdzekļa vadītājam nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpas gaisā un konstatē narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmi” (turpmāk – Ministru kabineta noteikumi Nr. 719) 2. punktā noteikto, ka mēraparāta uzrādītā alkohola koncentrācija izelpas gaisā ir pielīdzināma alkohola koncentrācijai asinīs; 2) ka uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas /Persona A/ izelpā konstatēta alkohola koncentrācija 0,66 promiles un 0,98 promiles, kas visobjektīvāk atspoguļo alkohola koncentrāciju apsūdzētajam transportlīdzekļa vadīšanas laikā; 3) ka saskaņā ar ķīmiski toksikoloģiskās ekspertīzes eksperta atzinumā secināto /Persona A/ organismā alkohols atradās tā absorbcijas (uzsūkšanās) fāzē, tāpēc pēc 54 minūtēm, kad apsūdzētais vairs nevadīja transportlīdzekli, alkohola koncentrācija asinīs pieauga līdz 2,16 promilēm; 4) ka ķīmiski toksikoloģiskās ekspertīzes eksperta atzinumā secinātais un ekspertes /Persona B/ liecības par to, ka uzņemtais ēdiens būtiski maina alkometra rādījumus, ir pretrunā ar Ministru kabineta noteikumos Nr. 719 un 2005. gada 28. jūnija Ministru kabineta noteikumos Nr. 468 „Ārstniecībā izmantojamo medicīnisko tehnoloģiju apstiprināšanas un jaunu medicīnisko tehnoloģiju ieviešanas kārtība” noteikto, ka mēraparāta mērījumi ir objektīvi un ticami, tie ir pielīdzināmi alkohola koncentrācijai asinīs; 5) ka pastāv saprātīgās šaubas par /Persona A/ vainīgumu inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā.

Tiesa nepamatoti apsūdzētā vainīgumu pamatojusi ar medicīniskās pārbaudes protokolā konstatēto un ķīmiski toksikoloģiskās ekspertīzes eksperta atzinumā secināto, ka /Persona A/ alkohola koncentrācija asinīs bija 2,16 promiles, un piešķīrusi minētiem pierādījumiem augstāku ticamības pakāpi, nekā pārējiem pierādījumiem lietā. Tiesai bija jāņem vērā apsūdzētajam konstatētā alkohola koncentrācija izelpotajā gaisā uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas.

Senāts konstatē, ka aizstāvis kasācijas sūdzībā faktiski atkārtojis apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi lietā esošos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par apsūdzētā /Persona A/ vainīgumu inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā. Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētā vainīgums Krimināllikuma 262. panta $1.^1$ daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām ar lietā esošajiem pierādījumiem.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi: 1) apsūdzētā /Persona A/ liecības, ka 2023. gada 28. oktobra vakarā viņš lietoja vairākus alkoholiskos dzērienus (kokteiļus ar viskiju) un, neilgi pirms /Persona A/ apturēja policijas darbinieki, ēda treknu ēdienu, kā arī nepiekrita alkohola koncentrācijas pārbaudes rezultātiem izelpas gaisā un lūdza viņu nogādāt ārstniecības iestādē medicīniskās pārbaudes veikšanai; 2)liecinieku /Persona C/ un /Persona D/ liecības, ka /Persona A/ uzvedība un izskats liecināja par viņa atrašanos alkohola reibumā; 3)transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolā ietvertās ziņas, ka /Persona A/ izelpā, atrēķinot pieļaujamo kļūdu, pirmajā pārbaudē 2023. gada 28. oktobrī plkst. 23.48 konstatētas 0,66 promiles un otrajā pārbaudē 2023. gada 29. oktobrī plkst. 00.04 – 0,98 promiles; 4) medicīniskās pārbaudes protokolā konstatēto, ka 2023. gada 29. oktobrī plkst. 00.42 apsūdzētajam asinīs konstatētas 2,16 promiles alkohola, urīnā – 2,76 promiles alkohola; 5) ķīmiski toksikoloģiskās ekspertīzes ekspertes atzinumā secināto, ka a) 2023. gada 28. oktobrī plkst. 23.45 apsūdzētajam asinīs varēja būt 2,28 promiles alkohola, b) alkohola uzsūkšanās fāzē personas organismā koncentrācija pieaug un no alkohola lietošanas sākuma līdz /Persona A/ asins nodošanai bija jāpaiet ne mazāk kā 2,5–3,5 stundām, c) taukaina, ogļhidrātus saturoša pārtika palēnina alkohola uzsūkšanos, d) apsūdzētā uzņemtā pārtika varēja ietekmēt alkohola koncentrācijas pārbaudes mērījumus izelpotajā gaisā, tāpēc rezultātam ir relatīva nozīme; 6) ekspertes /Persona B/ liecības, ka, veicot ekspertīzi un aprēķinus, viņa ņēma vērā a) /Persona A/ svaru un izdzerto alkoholisko dzērienu daudzumu, b) ka /Persona A/ pirms veiktajiem mērījumiem ar alkometru bija ēdis treknu pārtiku, c) /Persona A/ asins paraugu rezultātus, jo tie ir precīzāki, nekā alkometra izdrukās norādītie, d) /Persona A/ urīnā konstatēto alkohola koncentrāciju 2,76 promiles, kas norāda uz alkohola izvadīšanas no organisma stadiju.

Apelācijas instances tiesa piekritusi pirmās instances tiesas secinājumam, ka liecinieks /Persona C/, veicot mērījumus ar alkometru, pārkāpa portatīvās mērierīces lietošanas instrukcijas prasības, jo neņēma vērā, ka transportlīdzekļa apturēšanas brīdī /Persona A/ lietoja taukainu pārtiku, kas ietekmēja mērījuma rezultātus. Pirmās instances tiesas atzinusi, ka alkometra mērījumu rezultāti nav izmantojami pierādīšanā, jo tie nesniedz pilnīgu priekšstatu par alkohola koncentrāciju izelpas gaisā, proti, tiem ir relatīva nozīme.

Tiesa par pieļaujamām un ticamām atzinusi ekspertes /Persona B/ liecībās, medicīniskās pārbaudes protokolā un ķīmiski toksikoloģiskās ekspertīzes ekspertes atzinumā norādītās ziņas. Tiesa secinājusi, ka alkohola koncentrācija apsūdzētā /Persona A/ asinīs konstatēta atbilstoši Ministru kabineta noteikumu Nr. 719 un Ministru kabineta noteikumu Nr. 394 prasībām.

Lietā esošos pierādījumus tiesa ir izvērtējusi kopumā un savstarpējā sakarībā un atzinusi, ka apsūdzētais /Persona A/ vadīja transportlīdzekli alkohola ietekmē ar alkohola koncentrāciju asinīs 2,16 promiles.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti ir pamatoti ar viņa subjektīvo viedokli par lietā esošo pierādījumu vērtējumu, faktiski pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Jansone A. Branta I. L. Zemīte